

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 13/01 KG

De voorzitter van het Scheidsgerecht, mr. A. Hammerstein, wonende te Arnhem, bijgestaan door mr. J.A.I. Wendt, griffier, heeft op 16 januari 2013 het navolgende vonnis in kort geding gewezen in de zaak van:

A.
wonende te Z.,
eiser,
gemachtigden: mr. W.L. Eikendal en mr. H.H.T. Beukers,

tegen:

de stichting B.,
gevestigd te Z.,
verweerster,
gemachtigden: mr. drs. P. Bergkamp en mr. K. Mous.

Partijen worden aangeduid als eiser en de stichting.

1. De procedure

- 1.1 Eiser heeft bij brief van 20 december 2012 dit kort geding aanhangig gemaakt onder indiening van de memorie van eis (met vijftien producties). Hij heeft daarin verzocht de stichting te veroordelen om eiser binnen een dag na betekening van het vonnis op normale wijze toe te laten tot zijn werkzaamheden binnen het ziekenhuis van de stichting, op straffe van een dwangsom van € 5.000,- per dag voor iedere dag dat de stichting het vonnis van het Scheidsgerecht geheel of gedeeltelijk niet zal nakomen, althans een voorziening te treffen die het Scheidsgerecht als juist voorkomt, met veroordeling van de stichting in de kosten. Ter zitting heeft eiser zijn verzoek gewijzigd en het scheidsgerecht verzocht te bepalen dat de stichting hem vóór 28 februari 2013, dan wel een ander door het scheidsgerecht te bepalen tijdstip, weer tot het ziekenhuis zal toelaten.
- 1.2 Bij brief van 7 januari 2013 hebben de gemachtigden van de stichting een aantal producties ingezonden (genummerd 1 tot en met 37). Tevens hebben zij bij brief van 9 januari 2013 een memorie van antwoord ingediend en nadere producties overgelegd (genummerd 38 en 39). De gemachtigden van eiser hebben bij brief van dezelfde datum eveneens een aantal nadere producties ingediend (genummerd 16 tot en met 24).
- 1.3 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 11 januari 2013. Eiser is verschenen in persoon, vergezeld door zijn echtgenote en bijgestaan door zijn gemachtigden. De stichting werd vertegenwoordigd door de heer C., voorzitter van de

raad van bestuur, bijgestaan door de gemachtigden van de stichting en vergezeld door de heer D., secretaris van de raad van bestuur, de heer E., voorzitter van het stafbestuur, mevrouw F., voorzitter van het bestuur van de maatschap radiologie, de heer G., lid van het bestuur van de maatschap radiologie, en de heer H., sectormanager diagnostiek. Partijen hebben het woord gevoerd onder overlegging van pleitnotities.

2. Samenvatting van het geschil.

2.1 Eiser is sinds 1 maart 1997 op grond van een toelatingsovereenkomst werkzaam als radioloog in het ziekenhuis van de stichting, dat twee locaties heeft. Hij is lid van de maatschap radiologie, die bestaat uit elf radiologen en een nucleair geneeskundige.

2.2 De maatschap kent een lange geschiedenis van interne verdeeldheid. In 2007 is een poging gedaan deze problemen op te lossen met de hulp van een interne consultant die de maatschap gedurende enige tijd heeft begeleid. Deze poging is mislukt, volgens de stichting omdat eiser de positie van de consultant ter discussie heeft gesteld. In 2008 heeft de maatschap prof. dr. I. verzocht te adviseren over de voortdurende problematiek. In de (desverzocht herziene) versie van zijn rapport schrijft deze adviseur over eiser het volgende: *Vrijwel al mijn gesprekspartners noemden spontaan hun ergernis over dokter A. Hij wordt door iedereen gezien als een prima radioloog maar ook als iemand die door zijn explosieve karakter en dominant verbaal gedrag maatschapsvergaderingen soms verstoort of een zinnige gedachtewisseling onmogelijk maakt. Sommige maatschapsleden vinden dat hij "partijvorming probeert te bewerkstelligen" of altijd op zoek is naar "mogelijkheden om spanningen op te roepen"*.

Volgens de stichting heeft eiser zich op zeer laakbare wijze opgesteld tijdens het onderzoek van prof. I. en heeft eiser zware en ongefundeerde kritiek op hem geuit. De maatschap heeft diens rapport in haar vergadering van 23 maart 2009 aanvaard. Eiser heeft zich voor die vergadering ziek gemeld. In september 2010 heeft het bestuur van de maatschap aan de voorzitter van de raad van bestuur bericht dat de samenwerking in de maatschap zo problematisch was dat *"het denkbaar is dat de directe patiëntenzorg niet meer naar behoren kan worden geleverd"*. Ook bij daarop volgend overleg tussen de raad van bestuur en het bestuur van de maatschap is aan de orde gekomen dat binnen de maatschap onvoldoende vertrouwen aanwezig is om de continuïteit en de kwaliteit van de werkzaamheden te kunnen garanderen. Overleg met de maatschap heeft geleid tot een begeleidingstraject door een extern bureau, dat in januari 2012 is beëindigd. Hoewel ook toen ernstige kritiek op het gedrag van eiser als lid van de maatschap is geuit en draagvlak voor hem binnen de maatschap gering was, is besloten dat hij zou aanblijven met begeleiding. Er is een convenant met gedragsregels opgesteld en een nieuw maatschapsbestuur aangesteld. Eiser heeft vervolgens de bijstand van een psycholoog ingeroepen, maar hij heeft volgens de stichting nimmer verantwoording willen afleggen over wat deze begeleiding inhield.

2.3 Bij brief van 19 september 2012 heeft de voorzitter van de raad van bestuur aan de leden van de maatschap bericht dat hem *"intern van diverse zijden opnieuw een toenemend aantal signalen bereikt over de voortdurende problemen en knelpunten in de samenwerking, communicatie en het functioneren van de maatschap radiologie"* waarvan de aard en omvang zo ernstig lijken te zijn dat de continuïteit en de kwaliteit van de

zorgverlening aan patiënten in gevaar kunnen komen. Met instemming van het stafbestuur en na consultatie van het bestuur van de maatschap heeft de raad van bestuur een onderzoeker aangesteld om de problematiek te onderzoeken en aanbevelingen te doen om deze weg te nemen of op te lossen.

2.4 Deze onderzoeker, de radioloog J., heeft een onderzoek gedaan op basis van beschikbare schriftelijke informatie en gesprekken met 41 personen, waarvan in totaal 33 verslagen zijn opgemaakt die ter correctie aan de betrokkenen zijn voorgelegd. Het gaat om personen uit “alle geledingen” van het ziekenhuis. De gespreksverslagen zijn niet openbaar gemaakt omdat de onderzoeker aan alle betrokkenen vertrouwelijkheid had toegezegd. Op 29 november 2012 heeft J. een rapport uitgebracht aan de raad van bestuur.

2.5 In dit rapport staat over eiser het volgende vermeld, waarbij in de tekst zijn naam is vervangen door “eiser”.

“[Eiser] wordt beschreven als een goed radioloog, een vakman. Hij is verbaal zeer sterk. Hierdoor is hij ook zeer dominant. Hij gaat zijn eigen weg en legt stelselmatig beslissingen van de maatschap naast zich neer. Dit leidt regelmatig tot ernstige vertraging in de planning van onderzoeken en vertraging in verslaglegging. Hij plaatst zichzelf centraal in plaats van de patiënt. Hij profileert zich naar de patiënten als de beste radioloog van de maatschap. In gesprekken met patiënten informeert hij deze patiënten openlijk over fouten in de verslaglegging die zijn collega’s naar zijn mening hebben gemaakt.

Hij wordt gezien als een “intrigant” en een “manipulator”. Zelf verschuilt hij zich achter onwetendheid. Hierover zijn twijfels: meerdere gesprekspartners denken dat hij onwetendheid veinst en dat hij bewust dit gedrag vertoont. Hoewel hij vele uren in het ziekenhuis doorbrengt wordt hij niet gezien als een harde werker. Hij heeft nooit tijd of is slecht bereikbaar waardoor programma’s onnodig uitlopen en collega’s met problemen worden opgezadeld. Hij wordt gezien als niet loyaal en niet bereid om iets voor een ander op te vangen.

Aangegeven wordt dat hij onder vier ogen uitspraken kan doen die later worden ontkend indien hij daarmee geconfronteerd wordt. Zelf ziet hij dit anders. Hij toont weinig tot geen zelfreflectie.

In zijn diensten is hij soms moeilijk bereikbaar. Hij wil zo min mogelijk gebeld worden en wil dat de problematiek geclusterd aan hem wordt aangeboden. Dit is uitsluitend in zijn eigen belang.

Naar aanleiding van het rapport van “I.” zou hij een persoonlijk begeleidingstraject moeten ondergaan, anders zou zijn positie in de maatschap ter discussie staan. Bij geen van de maatschapsleden is bekend of dit traject werkelijk heeft plaats gevonden. Op vragen over dit onderwerp heeft hij altijd ontwijkend gereageerd. Desgevraagd geeft hij nu in het interview met de onderzoekers aan dat hij een psycholoog buiten het ziekenhuis heeft geconsulteerd. Dat was in zijn ogen een privé kwestie. Hij zegt zelf hier baat bij te hebben gehad. In elk geval is er door het overgrote merendeel van de geïnterviewden (maatschap en werkvloer) geen enkele verbetering geconstateerd. De algemene opinie is dat hij een destructieve bijdrage levert aan de maatschap. In het verleden zou hij laboranten hebben aangespoord hun beklag te doen over [collega B].

[Eiser] is al jaren een controversiële figuur in de maatschap en wordt door een meerderheid van de geïnterviewden gezien als iemand die de polarisatie binnen de maatschap in de hand werkt.

[Eiser] is een van de radiologen die slecht communiceert met het merendeel van zijn maten. Met regelmaat communiceert hij via de laboranten, wat door hen als ongewenst wordt ervaren. Door op deze wijze te communiceren verhoogt [eiser] de kans op fouten bij overdracht van informatie. Hierdoor kan het gebeuren dat essentiële informatie niet, of niet adequaat, wordt overgedragen. De patiëntveiligheid wordt rechtstreeks bedreigd door de bestaande communicatiestoornis tussen [eiser] en een aanzienlijk deel van de andere radiologen. Het is naar het oordeel van ondergetekende een illusie dat deze communicatiestoornis tussen [eiser] en een aanzienlijk deel van de maatschap kan worden opgeheven.

Ook de communicatie van [eiser] met de werkvloer verloopt uitermate moeizaam, zo is uit de verschillende interviews gebleken. Meerdere gesprekspartners spreken van verbale intimidatie door [eiser]. Het gedrag van [eiser] geeft het personeel een onveilig gevoel, hetgeen tevens een bedreiging kan vormen voor de patiëntveiligheid. Het feit dat personeelsleden zich onveilig voelen staat [eraan] in de weg dat personeelsleden zich open en (zelf)kritisch uitlaten jegens [eiser] of contact met hem opnemen op het moment dat dit nodig is. Ook dit is een bedreiging van de patiëntveiligheid.

[Eiser] laat soms zonder duidelijke opgaaf van redenen alle patiënten die gepland zijn afbellen. Dit alles leidt tot ernstige vertraging in de planning van de onderzoeken en vertraging in verslaglegging. [Eiser] is met regelmaat slecht bereikbaar in de avond en de nacht tijdens de weekenddienst.

Het is naar de stellige overtuiging van de onderzoeker een kwestie van tijd voordat de gebrekkige communicatie en de sfeer van intimidatie en onveiligheid op de werkvloer leidt tot een calamiteit.”

- 2.6 J. heeft met betrekking tot eiser de volgende aanbeveling gedaan.
- “De positie van [eiser] in de maatschap is niet houdbaar. Ondanks meerdere adviezen over zijn gedrag is er geen verbetering bespeurbaar. Een eerder geadviseerd begeleidingstraject is of niet uitgevoerd dan wel niet aantoonbaar naar de maatschap teruggekoppeld. Daarmee stond zijn positie in de maatschap al ter discussie. Zijn werkhouding en communicatie [zijn] ver beneden de maat. Het functioneren van [eiser] is een acuut risico voor de patiëntveiligheid en de continuïteit van de radiologische zorg. De onderzoeker adviseert de Raad van Bestuur om zo spoedig mogelijk passende maatregelen te nemen die deze onveilige situatie opheffen.”*
- 2.7 De raad van bestuur heeft zich geconformeerd aan het rapport van J. en op grond hiervan het voorgenomen besluit genomen eiser en een van zijn collega's op non-actief te stellen en de toelatingsovereenkomsten met hen op te zeggen. Dit is bij brief van 3 december 2012 aan eiser meegedeeld. Bij dit besluit heeft een rol gespeeld dat uit alle geledingen binnen het ziekenhuis is vernomen dat de bevindingen en de conclusies van de onderzoeker werden herkend. Na eiser te hebben gehoord heeft de raad van bestuur hem op 10 december 2012 op non-actief gesteld onder schriftelijke mededeling van de daartoe aanwezige gronden, die vrijwel geheel aansluiten bij de conclusies van het rapport van de onderzoeker.

- 2.8 Zowel het stafbestuur als het bestuur van de maatschap heeft het (voorgenomen) besluit van de raad van bestuur ondersteund. Dit blijkt uit de door de stichting overgelegde schriftelijke verklaringen. Het stafbestuur acht een terugkeer van eiser naar de werkvloer op de korte en op de lange termijn “absoluut onwenselijk”. De stichting heeft 25 gelijkkluidende verklaringen van personeel van de afdeling overgelegd waaruit blijkt dat zij geen vertrouwen meer hebben in de samenwerking met eiser. Ook het management van de afdeling heeft bij brief van 17 december 2012 schriftelijk verklaard achter de beslissing te staan omdat niet goed voorstelbaar is dat de problemen kunnen worden opgelost als eiser zijn werkzaamheden hervat. Gezien het grote aantal verstoorde verhoudingen met eiser acht het management het onmogelijk dat dan nog “hoogstaande en veilige dienstverlening” wordt gegarandeerd.
- 2.9 Eiser heeft een aantal bezwaren van formele aard aangevoerd die hierna onder 4 worden behandeld. Hij betwist de juistheid van de conclusies van de onderzoeker en acht deze onvoldoende onderbouwd. Hij wijst erop dat er geen klachten over zijn functioneren bekend zijn. Hij acht het opmerkelijk dat alle diskwalificaties berusten op algemene en vage verwijten waartegen hij zich niet kan verweren. Naar de mening van eiser heeft de raad van bestuur vooringenomenheid gehad bij zijn besluit en dit besluit overijld genomen. Eiser herkent zich volstrekt niet in het beeld dat van hem wordt geschetst, en verwijst naar verklaringen van collega’s en huisartsen waaruit het tegendeel blijkt..

3. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit artikel 27 van de toelatingsovereenkomst die is gesloten tussen eiser en de stichting, en staat tussen partijen vast.

4. Beoordeling van het geschil

- 4.1 Ingevolge artikel 26.1 van de toelatingsovereenkomst kan het bestuur (van de instelling) een medisch specialist op non-actief stellen op grond van omstandigheden van zo ernstige aard dat onmiddellijke beëindiging van de werkzaamheden die de medisch specialist verricht, noodzakelijk moet worden geacht. Uit de tekst van deze bepaling en uit de aard van de maatregel, die voor de betrokkene zeer bezwarend is, volgt dat het bestuur slechts van deze bevoegdheid gebruik mag maken als er gegronde vrees bestaat dat de medisch specialist bij voortzetting van de werkzaamheden een gevaar oplevert voor de patiëntenzorg of op andere wijze een ernstig risico vormt voor de goede gang van zaken in het ziekenhuis. Bij een beroep op het Scheidsgerecht moet, zoals blijkt uit artikel 26, ten volle worden getoetst of de maatregel gegrond is.
- 4.2 De maatregel vervalt ingevolge artikel 26.4 indien niet binnen een maand na de dagtekening van het desbetreffende besluit tot opzegging van de toelatingsovereenkomst is overgegaan. Hieruit blijkt dat de omstandigheden die tot de maatregel leiden, in elk geval ernstig genoeg moeten zijn om opzegging van de toelatingsovereenkomst te rechtvaardigen. Het bestuur van de instelling zal derhalve reeds bij het opleggen van de maatregel ervan moeten (kunnen) uitgaan dat de omstandigheden die tot de non-actiefstelling leiden, voldoende zijn komen vast te staan, al blijft er nog wel enige ruimte voor nader onderzoek daarna. In beginsel moet de betrokkene de gelegenheid hebben

gehad tegen (de feitelijke juistheid van) beschuldigingen die tot de maatregel aanleiding geven, voldoende verweer te voeren.

- 4.3 De medisch specialist mag immers van het bestuur van de instelling verwachten dat het zeer zorgvuldig omgaat met zijn belangen, ook al wordt de maatregel uiteraard primair genomen met het oog op het belang van een goede patiëntenzorg, waarvoor het bestuur de verantwoordelijkheid draagt. Deze zorgvuldigheid brengt mee dat een deugdelijk onderzoek wordt gedaan naar de feiten die aanleiding geven tot de gegronde vrees waarvan hiervoor in 4.1 sprake is. Deze feiten behoren te zijn geverifieerd op een wijze die recht doet aan de eisen van professioneel en deskundig onderzoek met inbegrip van de beginselen van hoor en wederhoor.
- 4.4 Het onderzoek van J. voldoet niet ten volle aan deze eisen, omdat onvoldoende controleerbaar is waarop hij zijn conclusies en aanbevelingen heeft gebaseerd. J. heeft eiser ook niet in de gelegenheid gesteld kennis te nemen van de ernstige bezwaren die tegen hem vooral wat betreft zijn functioneren als radioloog in het ziekenhuis, zijn aangevoerd. Voor eiser kwam de aanbeveling van de onderzoeker dan ook als een volkomen verrassing. Eiser is het volledig oneens met de aan zijn adres geuite verwijten en de (ernstige) kritiek op zijn functioneren. Het bestuur heeft eiser niet de gelegenheid geboden eerst van het rapport kennis te nemen en daarop commentaar te geven, doch het heeft tegelijk met het bekendmaken van het rapport aan eiser het voornemen bekendgemaakt tot het treffen van de maatregel van non-actiefstelling. Daarmee was in feite al een bijna onomkeerbare situatie ontstaan waarin eiser onvoldoende gelegenheid had de feitelijke juistheid van conclusies verder te laten onderzoeken. Bij een zeer acuut gevaar voor de patiëntenzorg kan dit gerechtvaardigd zijn, maar in het onderhavige geval was er nog enige ruimte voor beraad. De stichting heeft doen aanvoeren dat “de wereld te klein zou zijn geweest” als bij een calamiteit was gebleken dat de raad van bestuur geen maatregelen had genomen. Dit argument snijdt geen hout. Hoezeer de kennelijke en begrijpelijke vrees voor negatieve publiciteit een rol mag spelen, uiteindelijk gaat het om een afweging die ook rekening houdt met de zeer ernstige gevolgen van een ingrijpend besluit voor een medisch specialist die al bijna zestien jaar aan het ziekenhuis is verbonden zonder dat ooit ten aanzien van hem is vastgesteld dat hij een calamiteit heeft veroorzaakt of dreigde te veroorzaken. De raad van bestuur had ook kunnen besluiten een maatregel van minder ingrijpende aard te nemen waardoor het gevaar voor de veiligheid van patiënten voorshands was weggenomen.
- 4.5 Voor het overige worden de formele bezwaren van eiser tegen het onderzoek van J. verworpen. Niet in te zien valt waarom deze radioloog met een lange ervaring, ook als voorzitter van een grote maatschap van radiologen in een ander ziekenhuis, niet voor dit onderzoek gekwalificeerd zou zijn. Eiser heeft ook niet eerder bezwaar gemaakt tegen zijn persoon. Een onderzoek door een commissie levert in het algemeen een betere waarborg op voor een deugdelijk en betrouwbaar resultaat dan een onderzoek door één persoon, maar het kan met het oog op de tijd en de beschikbaarheid van gekwalificeerde onderzoekers aanvaardbaar zijn als het onderzoek wordt opgedragen aan één externe deskundige zoals hier is gebeurd. Dit is niet in strijd met de in het ziekenhuis geldende “Gedragslijn disfunctionerende specialisten”. Niet in te zien valt waarom het onderzoek niet objectief is uitgevoerd en doelgericht zou zijn. Ten slotte is de gevolgde werkwijze

dat verslagen van de gesprekken worden goedgekeurd door de betrokkene maar niet verder bekendgemaakt bij een onderzoek als het onderhavige, dat noodzaakt tot een zekere vertrouwelijkheid, niet onaanvaardbaar.

- 4.6 Het rapport van J. bevat een aantal zeer ernstige diskwalificaties met betrekking tot het functioneren en gedragingen van eiser, die voor het overige onbetwist wordt gezien als een kundige radioloog. Verwezen wordt naar hetgeen in 2.5 is vermeld. Hieruit kan de aanbeveling, die in 2.6 is vermeld, zonder meer volgen. In de kern komt het erop neer dat eiser niet in staat blijkt tot een behoorlijke samenwerking met zijn collega's en dat hij onvoldoende communiceert en door intimiderend gedrag de overdracht van informatie tussen hem en laboranten belemmert. Naar aanleiding van de stelling van eiser dat het onderzoek geen concrete voorbeelden noemt van de aan hem gemaakte verwijten, heeft de stichting ter zitting vier concrete gevallen naar voren gebracht. Hoewel in aanmerking moet worden genomen dat eiser zich hierop niet heeft kunnen voorbereiden, zodat hij zich slechts summier heeft kunnen verweren, kunnen deze gevallen in globale zin wel bijdragen aan een verdere onderbouwing van de risico's die de stichting vreest als eiser zijn werkzaamheden voortzet. De voorbeelden zijn van recente datum. Bovendien heeft de stichting zowel door de overlegging van schriftelijke verklaringen als door mondelinge verklaringen bij de behandeling ter zitting meer dan voldoende aannemelijk gemaakt dat de maatschap radiologie, het stafbestuur en het management van de afdeling de conclusies en de aanbeveling van het rapport van dr. J. herkennen en onderschrijven en een verdere samenwerking met eiser en een voortzetting van zijn werkzaamheden in het ziekenhuis als onmogelijk en zeer onwenselijk zien. Ten slotte zijn de namens eiser tegen het rapport van J. aangevoerde inhoudelijke bezwaren dat dit rapport te vaag en te algemeen zou zijn en berust op een vooropgezet doel hem uit het ziekenhuis te verwijderen, niet overtuigend in het licht van de voorgeschiedenis, waaruit ruimschoots blijkt dat soortgelijke kritiek op het functioneren van eiser niet tot enige verbetering bij hem heeft geleid. Op grond van een en ander moet worden aangenomen dat de onmiddellijke beëindiging van de werkzaamheden van eiser in het ziekenhuis van de stichting noodzakelijk is ter waarborging van de veiligheid van patiënten. De gevolgen van het bestreden besluit zijn voor eiser zonder enige twijfel zeer bezwarend, zoals ter zitting zowel door hem als door zijn gemachtigden meer dan aannemelijk is gemaakt. In dit geval moeten zijn persoonlijke belangen echter wijken voor die van het ziekenhuis, omdat de kwaliteit van de patiëntenzorg in het geding is. Hoewel uit hetgeen onder 4.4 is overwogen zou kunnen volgen dat het onderzoek ten aanzien van eiser niet aan alle waarborgen voldoet, kan daaruit niet een voor eiser gunstige beslissing volgen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de raad van bestuur van de stichting in september 2012 na een jarenlange periode van problemen met de maatschap radiologie opnieuw signalen van de werkvloer heeft gekregen dat de kwaliteit van de zorg in gevaar zou kunnen komen door de gebrekkige samenwerking in de maatschap en, naar voorshands moet worden geoordeeld, waarschijnlijk ook na een uitgebreider onderzoek niet tot een ander besluit was gekomen dan wat door J. als onderzoeker op basis van de door hem verzamelde informatie werd aanbevolen om te voorkomen dat deze problemen zich blijven herhalen met als gevolg een onveilige situatie op de afdeling. Mitsdien rest geen andere beslissing dan ontzegging aan eiser van zijn vordering.

4.7 In het onder 4.4 overwogene wordt reden gevonden de stichting te belasten met de kosten van het Scheidsgerecht. Voor het overige dienen partijen ieder de eigen kosten te dragen.

5. Beslissing

De voorzitter van het Scheidsgerecht heeft het navolgende vonnis in kort geding gewezen.

5.1 Aan eiser worden zijn vorderingen ontzegd.

5.2 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op een bedrag van € 3.848,59 komen voor rekening van de stichting en worden verhaald op het door eiser gestorte voorschot, zodat de stichting aan eiser voormeld bedrag dient te voldoen.

5.3 Voor het overige dienen partijen de eigen kosten te dragen.

Dit vonnis is vastgesteld te Utrecht en is op 16 januari 2013 aan partijen verstuurd.